

Hồi Thứ Tư

THOÁT TỬ ĐỊA LẠI LÂM HIỂM CẢNH QUA CHIÊU THỨC SUÝT LỘ XUẤT THÂN

Rồi cũng đến lúc Trốc Đầu Ứng hoàn toàn hồi phục.

Đương nhiên Tiểu Hồng thừa rõ nhất định sẽ có lúc như vậy qua thể trạng mỗi lúc mỗi khá hơn của Trốc Đầu Ứng. Nhưng để quả quyết đó sẽ là lúc nào thì Tiểu Hồng không thể biết.

Thế nên, đến ngày nọ, cho dù Tiểu Hồng nhìn từ trên xuống hay đích thân tìm khắp đáy vực cùng chẳng thấy nó đâu, thì đấy mới thật sự là lúc Tiểu Hồng hiểu rõ, Trốc Đầu Ứng không chỉ đã khôi phục mà còn thêm lẳng lẳng bỏ đi, chẳng lời nào từ biệt.

Hôm đó, Tiểu Hồng thật là buồn, cơ hồ chẳng thiết gì luyện công nữa. Cũng nhờ thế, Tiểu Hồng tự nhắm lại thời gian đã trôi qua và giật mình khi biết rằng bản thân tuy vậy vẫn có thể một mình nán ở đây lâu đến thế, cũng đã xấp xỉ cả trăm ngày rồi còn gì.

Dù vậy, lúc ngẫm lại bản thân, thấy rằng dù đã luyện công cả trăm ngày nhưng so ra bản lĩnh vẫn chẳng đạt là bao, một dấu hiệu nhỏ cho thấy đã đủ sức tự bảo vệ bản thân cũng không thấy, điều này khiến Tiểu Hồng đã buồn vì sự biệt dạng của Trốc Đầu Ứng thì càng thêm phần thất vọng hơn.

Với tâm trạng đó, Tiểu Hồng mới thật sự chẳng thiết gì đến việc luyện công. Tiểu Hồng leo trở lên thạch động, chán nản nắm ườn ra, bắt đầu nghĩ mãi về phương cách thà sớm thoát khỏi chỗ này hơn là dù cố luyện công vẫn phải chịu cảnh cách biệt nhân thế, một cuộc sống nhất định chẳng có sinh thú.

Tiểu Hồng vẫn nằm ườn ra dù biết rằng thời gian đang trôi, ngày dần qua và màn đêm sắp buông xuống. Và cứ như thế cho đến lúc Tiểu Hồng thiếp ngủ từ lúc nào chẳng hay.

Do ngủ sớm nên hôm sau Tiểu Hồng giật mình tỉnh giấc cũng sớm hơn mọi ngày. Và nhờ lớp ánh sáng nhạt nhạt của một buổi bình minh chưa đến, khiến Tiểu Hồng tình cờ nhìn thấy ngay bên trong thạch động chẳng rõ từ lúc nào đã hiện hữu thêm một sinh vật nữa.

Thoạt nhìn qua, bởi đang buồn vì sự biệt dạng của Trốc Đầu Ứng nên suýt nữa Tiểu Hồng bật thành tiếng kêu và mắng nó. Nhưng nhìn kỹ lại, thấy sinh

vật nọ có dáng dấp nhỏ hơn Trốc Đầu Ưng nhiều lần, Tiểu Hồng phát hiện đã nhận lầm, bèn kinh nghi tiến lại gần sinh vật nọ.

Hóa ra đây chỉ là một con gà đã chết vì bị ai đó cắt cổ. Tuy nhiên, do thân gà hãy còn phần nào mềm mại, Tiểu Hồng lại mừng, vì biết con gà chỉ mới chết, chưa được bao lâu.

“Ai đã đem con gà đến tận đây, hầu như với chủ ý giúp ta có một bữa ăn ngon? Là Trốc Đầu Ưng chăng? Có lẽ thế và nên hiểu đây là cách báo đáp ân tình Trốc Đầu Ưng dành cho ta. Vì nếu là do bọn Thần Ưng bang hành sự thì hành vi đầu tiên ngay khi phát hiện ra tung tích của ta nhất định không thể nào là hành vi thiện ý như thế này?”

Tiểu Hồng lập tức chạy ra ngoài và nhìn khắp nơi.

Tiếc thay, nếu con gà đích thực là do Trốc Đầu Ưng mang đến thì thời khắc đã xảy ra hành vi báo ân này nhất định phải nhằm lúc Tiểu Hồng đang ngủ say. Vì hiện tại lúc này, quang cảnh xung quanh Tiểu Hồng vẫn chỉ là một vực thẳm hoang vắng và ngoài các vách đá đứng sừng sững ở tứ phía thì khắp khoảng không bao la quả thật cũng chẳng thấy bóng dáng của Trốc Đầu Ưng ở đâu.

Đành tin đấy là nghĩa cử của Trốc Đầu Ưng, Tiểu Hồng chợt có cảm nhận lạ kỳ, dường như là thêm tự tin nhiều hơn. Rằng kể từ nay nếu mọi vật thực sẽ có Trốc Đầu Ưng lo lắng thì có gì bản thân Tiểu Hồng không nỗ lực hơn nữa cho việc luyện công? Huống hồ cho dù có thể nghĩ được cách thoát hiểm thì trọng trách vẫn đeo nặng Tiểu Hồng chính là việc phục hận báo thù. Nhưng muốn thế thì cần phải đủ bản lĩnh. Muốn có bản lĩnh thì không thể không khổ công tự luyện. Và còn chỗ nào hoặc thời khắc nào thuận lợi hơn cho việc luyện công nếu không phải lúc này và ngay tại đây?

Hoàn toàn minh bạch, Tiểu Hồng vội leo xuống đáy vực, mang theo con gà, đi đến chỗ có nguồn nước, làm thịt và...

Đến đây, Tiểu Hồng chợt kêu:

- Không có lửa, há lẽ ta phải ăn sống? Nguy rồi, ăn thịt sống dường như chỉ là cách ăn khoái khẩu của Trốc Đầu Ưng. Nhưng ta thì khác, phải làm gì bây giờ?

Cần phải tạo ra lửa, thế là Tiểu Hồng luống cuống đi tìm quanh, nhặt nhanh bất kỳ vật gì miễn là cứng và có thể tạo ra lửa nếu bị đập chạm mạnh vào nhau.

Và trong số các mẫu vật được Tiểu Hồng thu thập có cả phần chuôi kiếm gỉ sét độ nào dù nhìn thấy nhưng chưa một lần quan tâm hay để ý.

Tiểu Hồng còn thu gom thêm các vật bắt lửa bất kỳ. Hy vọng chúng sẽ dễ bắt cháy nếu như Tiểu Hồng có thể nhờ các vật cứng, cố sức tạo ra được chỉ cần một vài tia lửa nhỏ.

Chuẩn bị xong, Tiểu Hồng chọn hai mẫu đá cứng nhất và tự đập vào nhau.

“Chát!” “Chát!” “Chát!”

Không đạt ý định, Tiểu Hồng lần lượt chọn các vật khác.

Nhưng thất vọng thay tất cả đều vô dụng.

Dù vậy, cho đến khi Tiểu Hồng cầm vào chuôi kiếm gỉ sét, nếu lúc lấy đá cứng đập vào chuôi kiếm và chỉ làm các lớp gỉ sét phải bong ra mà thôi thì khi hành động ngược lại, nghĩa là dùng phần chuôi kiếm gõ lên mặt một mẫu đá...

“Chát!!!”

- A... Ha!!! Có tia lửa nhoáng ra rồi.

Thế là Tiểu Hồng cẩn trọng hơn, dùng phần chuôi kiếm gõ vài lượt tuy thật mạnh nhưng lại cố tình chỉ gõ vào mép của mẫu đá. Nhờ đó, lần này các tia lửa tạo ra đã có chiều hướng bật bắn về phía các vật dễ bắt lửa được Tiểu Hồng chuẩn bị sẵn.

Tuy nhiên phải sau mười mười lăm lần nhờ quen tay thì Tiểu Hồng mới có thể toại nguyện và đã khiến các vật bồi bắt lửa.

Có lửa rồi thì việc nướng chín các thức ăn không còn gì khó. Và quả thật chưa lần nào Tiểu Hồng được một bữa ăn ngon như lần này. Dù vậy, Tiểu Hồng chỉ dám ăn một phần, chừa lại hai phần:

- Phòng khi Trốc Đầu Ứng chỉ mang vật thực đến tùy theo hứng thú, ta vẫn còn thức ăn. Vả lại, ta cũng nên ăn kèm với các quả cây. Đầu thể chỉ vì ngon miệng nhất thời để phải chịu nhịn thêm dài ngày.

Khi đã ăn no, Tiểu Hồng quay lên thạch động toan bắt đầu việc luyện công. Nhưng chợt nhìn xuống phần chuôi kiếm đã mang theo trên tay, Tiểu Hồng động tâm ngẫm nghĩ:

“Thanh kiếm này nhất định đã bị rơi xuống lúc ta đưa sư phụ đến đáy vực. Vậy còn phần thân đâu? Và chủ nhân từng có của thanh kiếm này là ai?”

Nhưng để tìm ra lời đáp đối với Tiểu Hồng lúc này thật chẳng phải dễ, cho dù có phát hiện ở chuôi kiếm qua lớp gỉ sét đã bong ra, Tiểu Hồng có nhìn thấy một hình vẽ, là đóa mai năm cánh trông thật sinh động. Đây là do Tiểu Hồng chưa đủ hiểu biết để có thể nhận ra hình vẽ ấy hàm ý gì hoặc từng là tiêu ký của nhân vật nào.

Đành tạm gác lại và Tiểu Hồng bắt đầu lo luyện công theo toàn bộ các khẩu quyết kinh văn võ học được sư phụ khẩu truyền chỉ trong một đêm.

... Thời gian thoãn thoắt trôi, tạo dần cho Tiểu Hồng một nhận định, bọn Thần Ứng bang đã không còn lưu tâm để tiếp tục tìm đến đây nữa. Do đã lâu chẳng có bất kỳ bóng dáng một ai hoặc một cánh chim ưng nào lai vãng. Tương tự, Trốc Đầu Ưng cũng không một lần xuất hiện, cho dù cứ vài ba ngày là thế nào cũng có một đêm Trốc Đầu Ưng bất chợt để lộ hành vi đã tự đến bằng việc lưu lại cho Tiểu Hồng một loại vật thực nào đó. Không chỉ toàn là gà mà có khi sinh vật đó lại là thỏ hoặc một mẫu thịt thú rừng mà Tiểu Hồng không thể nào đoán biết rõ xuất xứ.

Cứ như thế cho đến một lúc Tiểu Hồng tự rõ bản thân đã có đủ bản lĩnh nếu muốn tiến hành việc báo thù.

Đó là một đêm nọ, dù đang ngủ say, Tiểu Hồng vẫn giật mình, tỉnh giấc. Và khi nhớ lại, đã tỉnh giấc vì bắt gặp tiếng động lạ. Tiểu Hồng lập tức cố nén mình nằm yên, dùng thính lực để nghe ngóng thật kỹ. Nhân đó Tiểu Hồng phát hiện nếu chú tâm và chịu vận dụng chân nguyên nội lực theo tâm pháp nội công bấy lâu nay luôn luyện thì thính lực bản thân đã tăng lên bội phần. Và ngay lúc này đây, nhờ có thính lực tinh thâm, Tiểu Hồng phát giác ở rất gần chỗ đang nằm nhất định còn có thêm một nhịp hô hấp thứ hai.

Cả mừng vì có được bản lĩnh này, Tiểu Hồng lại bắt bản thân ngẫm nghĩ xem phải có hành động gì lúc này. Nếu đó là địch nhân, Tiểu Hồng thăm dò tính và kẻ địch đang ở khoảng cách khá gần thì nên dùng chiêu thức gì để trong thời gian ngắn nhất có thể chế ngự và đả bại đối thủ.

Có khá nhiều loại công phu và cũng nhiều chiêu thức cho Tiểu Hồng chọn lựa. Cuối cùng Tiểu Hồng tự nhủ, phải chế ngự địch nhân càng nhanh càng tốt và muốn vậy thì không gì lợi hại cho bằng Tam chiêu cầm nã gần đây đã có dịp khởi luyện.

Tiểu Hồng vận khí hờm sẵn. Và khi cảm nhận đã đến lúc, Tiểu Hồng lập tức ngồi bật dậy, chồm đến thật nhanh, một chiêu cầm nã cùng xuất kỳ bất ý bật thoát ra:

- Đỡ!!!

Và Tiểu Hồng đắc thủ

“Bộp!”

Nhịp hô hấp nọ không còn nữa. Tuy nhiên, qua chiêu cầm nã buộc phải chạm tay vào đối thủ đã tạo cho Tiểu Hồng cảm giác kỳ lạ. Đây là thân hình

của đối thủ sao quá nhỏ nhắn. Và chưa kể ở phía đối thủ sao chẳng thấy có bất kỳ phản ứng nào gọi là đối phó lại.

Sinh nghi, Tiểu Hồng mò mẫm trong bóng đêm, thận trọng sờ chạm khắp thân hình đối thủ.

Và Tiểu Hồng dở khóc dở cười khi nhận ra đây chỉ là một chú thỏ, dĩ nhiên vẫn là do Trốc Đầu Ưng luôn lặng lẽ mang đến trong đêm, giúp Tiểu Hồng thêm thức ăn.

Dù vậy, cũng nhờ diễn biến này, Tiểu Hồng thêm tự tin do nhận thức bản lĩnh sau gần hai năm dài khổ luyện đã có những thành tựu nhất định. Và hệ trọng hơn chính là nhờ thính lực cũng được tăng tiến theo chân nguyên nội lực nên dù đang ngủ Tiểu Hồng vẫn có thể phát hiện và chỉ suýt nữa bắt quả tang hành vi lén xuất hiện của Trốc Đầu Ưng.

Kể từ đêm đó, Tiểu Hồng càng thêm chuyên tâm khổ luyện, đồng thời cũng tự thu ngắn thời gian nghỉ ngơi. Ngày thì luyện cho đến tận đêm tối và hôm sau trước lúc bình minh xuất hiện thì Tiểu Hồng đã thức dậy, để luyện công.

Cho đến một dịp khác, đúng vào lúc Tiểu Hồng vừa chợp mắt vì màn đêm đen đã buông xuống từ lâu, chợt thính lực của Tiểu Hồng lại bắt gặp một tiếng động lạ.

“Soạt”

Kèm theo tiếng động vừa vang phát lên thì Tiểu Hồng có thêm nhận thức không khí trong thạch động cũng có dấu hiệu bị xao động. Không chút chần chừ, Tiểu Hồng khẽ lên tiếng

- Người lại đến đây ư, Trốc Đầu Ưng? Đừng ngạc nhiên và cũng đừng hốt hoảng. Trái lại nên biết rằng đây chỉ là lần đầu tiên ta có cơ hội phát hiện hành vi lén đến nhưng lại đầy hảo ý của người. Hãy mau tiến lại đây. Ta muốn xem thể trạng của người lúc này đã như thế nào. Lại đây nào.

Và thính lực đã giúp Tiểu Hồng nghe rõ tiếng móng vuốt chỉ có ở lũ Đại Ưng đang dần gõ khi đi đến gần Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng hớn hở đưa tay ra:

- Đúng là người. Nhưng sao người chỉ luôn lén đến ban đêm? Có phải vẫn sợ đồng loại người phát hiện, dẫn đến hệ lụy cho ta vì họ sẽ biết ta vẫn tồn tại ở đây? Nếu là vậy, ta sẽ không trách người nữa. Chỉ mong sao cứ mỗi lần đến, hãy chịu khó lưu lại cạnh ta, chờ đến đêm hôm sau hãy bay đi. Người nghĩ sao? Vì đã lâu rồi ta chẳng còn ai để trò chuyện. Đêm nay người ở lại được chăng?

Có đến mười phần đủ cả mười là Trốc Đầu Ưng đã nghe và hiểu những gì Tiểu Hồng nói. Bằng chứng là suốt đêm đó, cho dù cũng đến lúc Tiểu Hồng ngủ thiếp đi, thì đến khi tỉnh thức giấc Trốc Đầu Ưng quả thật vẫn lưu lại cạnh Tiểu Hồng.

Và ngày hôm đó quả là ngày vui nhất của Tiểu Hồng kể từ khi Trốc Đầu Ưng đã lặng lẽ ly khai.

Tiểu Hồng cứ huyên thuyên nói hết những gì đã hoặc đang suy nghĩ cho Trốc Đầu Ưng nghe, đương nhiên cũng tỏ bày cả về mong muốn được thoát chỗ đáy vực tù túng này:

- Người có thể giúp ta bay lên theo cung cách ta từng thấy đồng loại người đưa bọn họ đến?

Trốc Đầu Ưng không phản ứng, chỉ đứng yên cạnh Tiểu Hồng, khiến Tiểu Hồng thâm hiểu đây là thái độ chứng tỏ Trốc Đầu Ưng chấp thuận.

Tiểu Hồng lập tức nắm hai tay vào hai cẳng chân vừa to vừa sù sì của Trốc Đầu Ưng:

- Có phải ta nên nắm giữ thế này? Nào, thử xem người có nhấc ta lên nổi chăng? Hãy bay lên nào.

Ngờ đâu Trốc Đầu Ưng bay thật, khiến Tiểu Hồng do chưa quen với cảm giác đột ngột bị cất lên nên suýt nữa tụt tay rơi xuống.

Đây là một cảm giác khiếp đảm chưa từng có, càng khiến Tiểu Hồng thêm lo sợ và nghĩ đến việc sẽ có một lúc nào đó vì tụt tay, bản thân Tiểu Hồng phải từ trên cao rơi xuống, chạm mạnh vào nền đất và vỡ tan xác chẳng?

Đã vậy, Tiểu Hồng càng thêm sợ khi vô tình đảo mắt nhìn xung quanh.

Ôi, cảnh quang cứ loang loáng lao lướt qua với các vách đá sừng sững ở tứ bề như bị tụt nhanh xuống dưới khiến Tiểu Hồng hoa mắt, thấy chóng mặt và toàn thân cơ hồ bủn rủn.

Sợ bị rơi thật, Tiểu Hồng vội kêu:

- Thôi, đủ rồi. Người hãy mau hạ xuống. Trò này không thích hợp với ta. Mau hạ xuống nào, ta van người đấy.

Trốc Đầu Ưng liền chuyển hướng sau khi tự đảo thành vòng và bất thần lao ào xuống.

“Vù...”

Cảnh trạng này càng khủng khiếp hơn, khiến Tiểu Hồng rất có thể vỡ tính mạng và chết mất nếu như không đánh liều, lập tức tự buông tay và lao bừa về phía một vạch đá khi đó đã chọt ập đến thật gần, với một lùm cây leo dày đặc

chỉ phủ kín duy nhất một chỗ, tạo cho Tiểu Hồng cảm giác đầy chính là thạch động từ lâu nay bản thân từng lưu ngụ.

“Ào...”

Cũng may nhờ có bản lĩnh thân thủ đã khác lúc xưa bội phân, Tiểu Hồng vừa chạm vào lớp dây leo là lập tức hươ tay nắm giữ lại thật chặt.

Nhưng sau đó, lúc chui nhanh vào thạch động sau lớp dây leo, Tiểu Hồng quá đổi ngỡ ngàng do nhận ra đây chưa phải, hoặc là hoàn toàn không phải thạch động từng lưu ngụ.

Thất kinh, Tiểu Hồng vội nhô đầu ra ngoài lớp dây leo.

Nhưng khi toan lên tiếng gọi Trốc Đầu Ứng thì bất chợt Tiểu Hồng phát hiện ở vách đá phía đối diện như có vật gì đó vừa phản chiếu ánh dương quang đập thẳng vào mắt Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng giật mình và lần đầu tiên nhìn thật kỹ từ trên chí dưới và nhìn ngược từ dưới lên khắp bề mặt của vách đá phía đối diện, nơi vừa phát ra tia lấp lánh phản chiếu ánh dương quang.

Và sau một lúc nhìn, Tiểu Hồng mỉm cười vì nhận ra ở vách đá đối diện cũng có một chỗ được phủ kín bằng các dây leo. Và do ở đó có vị thế thấp hơn nhiều so với chỗ Tiểu Hồng đang ngồi lúc này khiến Tiểu Hồng minh bạch ở bên đó mới đúng là chỗ đã hơn hai năm qua Tiểu Hồng từng trú thân. Tương tự, nhờ chú chú mục nhìn dò xét nên Tiểu Hồng có hai nhận định nữa.

Thứ nhất, khoảng cách giữa vách đá bên này và phía đối diện bên kia phải là ngoài mười lăm trượng, là khoảng cách rộng hơn so với phần chân bên dưới của hai vách đá. Và thứ hai, vật đã lấp lánh chiếu những tia phản quang vào mắt Tiểu Hồng chính là một vật nhất định phải được làm bằng kim thiết và hiện vẫn cắm ngập khá sâu vào vách đá bên kia, cao hơn một chút so với lối xuất nhập của thạch động mà Tiểu Hồng từng lưu ngụ.

Từ hai nhận định này, kết hợp với phần chuôi kiếm từng nhặt được, Tiểu Hồng chợt nảy nghi vấn:

- Vật lấp lánh phản chiếu phía bên kia chính là phần thân, hợp với phần chuôi ta đã nhặt, tạo thành một thanh kiếm nguyên vẹn. Như vậy, phải chăng đã có nhân vật từ vách đá bên này vận lực ném mạnh thanh kiếm lao chéch qua bên kia? Đây là nhân vật thế nào? Bản lĩnh ra sao để có thể ném đến cắm ngập thanh kiếm vào vách đá bên đó? Và liệu có phải nhân vật đó cũng từng xuất phát từ chỗ ta đang hiện diện để ném thanh kiếm bay đi? Nếu vậy, thạch động này nhất định hãy còn dấu vết chứng tỏ từng có nhân vật đó lưu ngụ. Thử tìm xem thì rõ.

Tiểu Hồng quay trở lại phần thạch động vừa ngẫu nhiên đặt chân đến.

Và chỉ sau một loáng nhìn quanh, mọi điều liền được Tiểu Hồng minh bạch. Đây là nhờ Tiểu Hồng phát hiện có dấu vết như từng có người lưu tự, dù rằng các tự dạng ở một vách đá của thạch động vì luôn ẩm ướt nên hiện đang bị rêu xanh phủ che loang lổ.

Và sở dĩ Tiểu Hồng nhìn ra do có vài tự dạng nhờ được rêu mọc theo vết khắc nên tự lộ hẳn lên, thành các chữ: Khổng Huyết Thủ...

Tiểu Hồng động tâm:

- Có tự dạng tất có người từng lưu ngụ. Và phải chăng đây là điều xảy ra từ rất lâu, đến độ mọi tự dạng đều bị rêu xanh che phủ? Cũng có nghĩa nhờ ta là người đầu tiên tình cờ đặt chân đến nên cũng là nhân vật duy nhất phát hiện các tự dạng này?

Không nén được hiếu kỳ. Tiểu Hồng lại gần và tìm cách không chỉ gạt bỏ lớp rêu xanh mà còn làm sao để có thể đọc được các tự dạng.

Ngờ đâu vách đá ở chỗ đó do bị lớp rêu mọc và sinh trưởng khiến tự mủn ra thành đất lúc bị tay Tiểu Hồng chạm vào.

Cũng may, Tiểu Hồng vì chỉ mới chạm vào ba chữ Khổng Huyết Thủ nên các tự dạng này dù bị hủy cũng chẳng sao. Có chăng hiện trạng đó chỉ khiến Tiểu Hồng thêm cẩn trọng hơn, quyết không để các tự dạng khác cũng bị phá hủy tương tự.

Thế là Tiểu Hồng theo chiều thuận của các tự dạng (từ trên xuống và từ bên hữu qua bên tả) để dùng các đầu ngón tay vừa gạt bỏ lớp rêu xanh vừa nhắm đọc thành tiếng theo tự dạng một.

Cuối cùng, khi đã đọc xong, Tiểu Hồng vui mừng tự kêu:

- Hóa ra là kinh văn võ học của công phu Khổng Huyết Thủ Nhất Chưởng Toái Bia do nhân vật tự xưng là Tàn Thủ Lão Nhân lưu lại. Và nếu đây không phải là tuyệt kỹ thật sự thượng thừa thì chẳng ai chịu phí công lưu lại làm gì. Vậy thì hà cớ gì ta không luyện theo? Có thêm tuyệt kỹ cũng đâu có hại, ngược lại sẽ là hoài phí và là tổn thất lớn nếu ta bỏ qua cơ hội này.

Tiểu Hồng dò nhắm lại vài lượt nữa cho thật thuộc lòng, cho đến khi các tự dạng vì bị tay Tiểu Hồng mò chạm vài lần nên tự mủn ra, tự bị hủy và không thể nào còn đọc được nữa.

Vừa lúc đó, khi phát hiện trời đã tối, tai lại nghe vài loạt sột soạt khả nghi, Tiểu Hồng lên tiếng hỏi ngay:

- Là người, đúng không? Nhưng ta đêm nay có lẽ đành tạm lưu lại đây. Đêm mai, nếu người quay lại, hãy nhớ đến tìm ta cũng ở chỗ này. Người có thể đi được rồi. Đa tạ nha, Trốc Đầu Ưng.

Tiểu Hồng nhận định đúng. Đây chính là Trốc Đầu Ưng đã đến để tạm biệt Tiểu Hồng. Vì sau đó có tiếng Trốc Đầu Ưng đập cánh bay đi, vượt qua lớp dây leo, tạo nên tiếng động như bị một vật từ trong lao thoát ra thật nhanh và thật mạnh.

Và đầu đó, Tiểu Hồng không ngủ, do mê mải nghiên ngẫm và chiêm nghiệm theo kinh văn Khổng Huyết Thủ Nhất Chương Toái Bia vừa tình cờ phát hiện thủ đắc...

*

* *

Một đêm nọ, vừa phát hiện Trốc Đầu Ưng từ bên ngoài lao vọt vào, Tiểu Hồng vội bảo:

- Đã hơn nghìn ngày ta luôn khổ luyện công phu và cũng đã đến lúc ta có cảm nhận không cần thiết lưu lại nữa. Thời gian vừa qua, nhờ người hiểu tâm ý của ta nên chỉ đem đến cho ta toàn là các thức ăn đã được nấu sẵn. Chứng tỏ người đã lên lấy từ nơi nào đó luôn có người lưu ngụ. Vậy người có thể tìm giúp ta vài loại y phục? Vì ta lúc này đã cao lớn hơn, thêm nữa là thứ y phục ta vẫn mặc đã mục nát cả rồi. Người giúp ta được chăng?

Đáp lại đề xuất của Tiểu Hồng, đêm đó là lần đầu tiên Trốc Đầu Ưng vừa bay đến, lại phải bay vội đi ngay.

Và chỉ độ một canh giờ sau, Trốc Đầu Ưng đã quay lại với các thứ vật dụng mà mãi đến sáng hôm sau, Tiểu Hồng mới biết gồm những vật dụng gì.

Tiểu Hồng đặc ý mặc ướm thử đủ cả ba bộ y phục do Trốc Đầu Ưng mang đến:

- Bộ lúc này thì quá nho nhã, e không hợp với ta. Bộ thứ hai thì lại là quan phục. Sẽ chẳng ai tin ta là quan nhân đại lão gia. Riêng bộ này thì đỡ hơn dù rằng hơi ngắn, lại có thêm sắc hồng, dường như là y phục của nữ nhân thì phải. Nhưng dù sao, đối với ta chỉ là mặc tạm, thật không nỡ để người phải vất vả tìm thêm các y phục khác. Mà này, người có thể đưa ta vượt thoát và bay chậm hơn lần trước chăng? Phần ta nhất định phen này sẽ nhắm kín hai mắt và giao phó hoàn toàn cho người. Được chứ?

Trốc Đầu Ưng gật đầu và quả thật lần này bay lên chậm hơn, đưa Tiểu Hồng vượt thoát dần.

Cho đến khi có cảm nhận đang được Trốc Đầu Ưng đưa bay đi theo chiều ngang, không còn cảm giác bị kéo lên cao nữa, Tiểu Hồng mới dám mở mắt nhìn xuống:

- Hay lắm. Vậy là thoát rồi. Người hãy hạ thấp dần xuống, đến chỗ tán cây thật to ở phía trước người đó. Nào!

Nhưng lạ thay, lần này Trốc Đầu Ưng hoặc không nghe hoặc có nghe nhưng không hiểu ý của Tiểu Hồng hay sao đó. Vì nó vẫn bay theo chiều ngang, không chịu hạ thấp dần.

Tuy nhiên, do đã mở mắt nhìn và lại bị cảnh quang lướt loang loáng phía dưới làm cho hoa mắt nên cảm giác sợ hãi như độ nào lại xảy đến với Tiểu Hồng. Thế nên nhân cơ hội Trốc Đầu Ưng chưa kịp bay vượt quá khu rừng có khá nhiều các cội đại thụ thật to, Tiểu Hồng đành buông tay, đồng thời vội nói thêm lời cuối cùng với Trốc Đầu Ưng:

- Ta vẫn không quen với cảm giác cứ bị kéo bay vun vút thế này. Dù sao cũng đa tạ người giúp ta thoát hiểm. Hãy bay tiếp đi và nếu còn cơ hội chúng ta mai hậu ắt thế nào cũng lại gặp nhau. Tạm biệt.

“Vù...”

Và may cho Tiểu Hồng, mặc dù lúc buông tay cứ ngỡ sẽ rơi thẳng xuống, đúng vào một cội cây đã tính trước, ngờ đâu đà vẫn bay tiếp tục của Trốc Đầu Ưng lại khiến Tiểu Hồng lúc rơi phải bị lôi chéch thêm một quãng nữa, những tưởng thế nào cũng bị vượt quá khu rừng nhưng cuối cùng Tiểu Hồng vẫn chộp được vào nhánh của một cội đại thụ khá to, vừa khéo lại là cội cây cuối cùng. Nếu không...

Đang mừng thầm vì chỉ suýt nữa là gặp tai họa thì ngờ đâu Tiểu Hồng chợt nghe có nhiều tiếng động lạ vang phát lên từ ngay bên dưới cội cây vừa là vật cứu tinh cho Tiểu Hồng.

Và thoát phát giác điều này, Tiểu Hồng ngay lập tức buông rơi cành cây, thả người rơi xuống.

Chợt:

- Người thật to gan. Đã dám xâm nhập bốn phủ lại còn ngang nhiên xuất đầu lộ diện. Nhất định người phải là cao thủ võ lâm. Vậy để xem bản lĩnh của người lợi hại như thế nào.

Thanh âm này làm Tiểu Hồng giật mình khựng người. Nhưng chỉ vừa nhận ra nhân vật mới lên tiếng phát thoại là một vị võ quan thì Tiểu Hồng lại nghe chính võ quan đó hét ra tiếng hạ lệnh thật đanh gọn:

- Mau động thủ. Chớ để thích khách phen này tẩu thoát.

Lập tức từ sau nhiều cội cây đột ngột lao ào ra có không ít hơn hai mươi nhân vật với sắc phục giống nhau và đều là quân binh của triều đình. Tất cả bọn họ đều thủ giáo dài, còn hờm sẵn mỗi người một thanh gươm đeo lưng lẳng ở ngay thắt lưng. Và cứ thế họ nhất tề xông đến, ngay lập tức vây kín và đặt Tiểu Hồng vào tử địa.

Quá kinh hoàng, Tiểu Hồng vội kêu và nhất thời chẳng còn nhớ bản thân vẫn có thể vận dụng võ công khi cần:

- Ấy, đừng động thủ, cũng đừng nghĩ tại hạ thích khách hay gian tế nào đó. Vì tại hạ chỉ tình cờ...

Võ quan nọ vẫn ra lệnh:

- Sẽ có cơ hội cho người phân minh. Nhưng điều đó chỉ xảy ra nếu người ngay lập tức thúc thủ chịu trói. Nào, tất cả cứ tiến lên. Nếu hấn có ý phản kháng. Giết!!

Bọn quân binh cùng chĩa giáo dài tiến áp đến gần hơn và viễn cảnh sẽ cùng một lúc bị nhiều ngọn giáo sắc bén từ tứ phía đâm xuyên thủng toàn thân làm Tiểu Hồng bàng hoàng khiếp sợ. Nhưng lần này chính là nhờ tâm trạng khiếp sợ khiến Tiểu Hồng chực nhớ đến thân thủ bản thân. Thế là theo bản năng cần phải tự cứu, Tiểu Hồng ngay lập tức giậm chân lấy đà, thi triển khinh công, bật người lao thật nhanh trở lên tàng là xanh um của cội cây.

“Vút...”

Bọn quân binh ở phía dưới cùng trở mắt nhìn theo, tuy tán phục sự phô diễn vừa rồi của Tiểu Hồng nhưng nhân đó họ lại cùng nhau chĩa giáo dài, hướng mũi sắc nhọn lên trên, như tin rằng thế nào Tiểu Hồng cũng rơi xuống và nghĩa là Tiểu Hồng vẫn vô phương thoát.

Nhưng Tiểu Hồng đâu dễ hạ thân xuống, trái lại đã lập tức thu người, ung dung đứng thật vững ở một chạng ba và cũng phần nào đắc ý với bản lĩnh vừa tự phô diễn.

Tuy nhiên đang lúc Tiểu Hồng còn nở nụ cười đắc ý thì cũng từ tán cây, cao hơn Tiểu Hồng một ít, bỗng vang phát lên tiếng cười khẩy:

- Tuy người cũng có đôi chút bản lĩnh nhưng nếu chỉ dựa vào bấy nhiêu đó để xem thường và ngang nhiên xâm nhập bốn phủ ngay lúc thanh thiên bạch nhật thì người lầm rồi. Nào, hãy mau ngã xuống dưới cho ta.

Ngay tức khắc có một lực đạo đè áp lên người Tiểu Hồng, khiến toàn thân Tiểu Hồng chấn động, chỉ suýt nữa là bị chấn rơi, đúng như ý đồ của nhân vật bí ẩn vừa biểu lộ theo câu nói.

“Ào...”

Tuy có phân giật mình nhưng Tiểu Hồng vẫn kịp dồn nội lực vào hạ bàn, thi triển Thiên Cân Trụ. Và khi tạm đứng vững, Tiểu Hồng theo bản năng, lập tức bật hữu thủ, cũng vỗ ngược lên một chưởng, đỡ thẳng vào áp lực vẫn tiếp tục tác động lên bản thân:

- Đỡ!!

Tiếng chạm chưởng liền vang lên

“Ầm...”

Nhưng chấn kinh lại làm Tiểu Hồng chao đảo và rồi bị ngã xuống.

“Ào...”

Quá kinh tâm, Tiểu Hồng vội hươ tay loạn xạ, may sao kịp chộp và ôm thật chặt vào chạng ba cây, nhờ đó giữ thân mình không rơi nữa và cũng không đến nỗi bị một trong các ngọn giáo dài chĩa tua tủa từ phía dưới lên xuyên thủng.

Tuy nhiên ngay tại chạng ba cây đã có một nhân vật hiện thân. Đó là một nam nhân tuấn tú, có niên kỷ độ đội mười và mặc y phục thật sang trọng, thoạt nhìn cũng biết đấy là một thiếu gia công tử. Thiếu gia nọ đang cao ngạo mỉm cười:

- Người phản ứng khá nhanh. Tuy nhiên để đối phó với ta, người hãy còn kém lắm. Hãy mau ngoan ngoãn thúc thủ. Nếu không, nhất định người cũng chẳng thoát thiên la địa võng vẫn đang chờ người phía dưới.

Dứt lời. Thiếu gia nọ khom người xuống, xuất thủ chộp vào một chân Tiểu Hồng vẫn đang kẹp chặt vào chạng ba để giữ cho người đừng rơi.

“Vù...”

Tiểu Hồng lập tức uốn ngược người lên, cùng xuất thủ, vừa đối phó vừa lên tiếng giải thích:

- Tại hạ chỉ tình cờ xuất hiện, tuyệt đối chẳng có ý gây bất lợi. Mong công tử nhẹ tay và tạo cơ hội cho tại hạ giải thích tường tận. Chứ giao đấu thế này thật bất đắc dĩ. Thoạt tiên xin được lượng thứ!

Tiểu Hồng thi triển tam chiêu cầm nã, hy vọng đủ đối phó và nhất là đừng để bị thiếu gia công tử đánh bật khỏi chạng ba cây.

Ngờ đâu bản lĩnh của vị thiếu gia thật lợi hại, không chỉ dễ dàng hóa giả Tam chiêu cầm nã mà còn thần tốc chộp luôn vào cánh tay của Tiểu Hồng:

- Đã bảo người hãy còn kém mà. Ha... Ha...

Bất ngờ bị chộp giữ, Tiểu Hồng vội giật tay về.

“Soạt!”

Cánh tay áo bị rách và đứt khiến Tiểu Hồng một lần nữa suýt bị ngã rơi. Ngờ đâu cánh tay còn lại của Tiểu Hồng đến lượt bị vị thiếu gia nọ, thi triển thủ pháp thần tốc, chộp và giữ Tiểu Hồng lại. Đồng thời vị thiếu gia còn cả tiếng quát:

- Phen này ngươi đừng mong thoát.

“Vù...”

Và thế là Tiểu Hồng kể như bị lọt vào tay vị thiếu gia. Nhưng vì chẳng cam tâm nên Tiểu Hồng nhân đà bị thiếu gia kéo mạnh tay, cũng vội uốn người lên theo và dồn lực vào cánh tay đã bị đứt đứt phần tay áo, Tiểu Hồng giáng thẳng một chưởng vào ngực của vị thiếu gia nọ:

- Đừng bức người quá đáng. Hãy đỡ!

“Ào...”

Vị thiếu gia sa sầm nét mặt cũng dùng tay còn lại xuất lực đỡ ngay vào chưởng chiêu của Tiểu Hồng:

- Người là gian nhân. Ta không chỉ uy bức mà còn muốn hạ thủ bắt giữ người để xử trị nữa là. Đỡ!

“Ầm!!”

Lần này do chấn kinh mạnh hơn nên không chỉ Tiểu Hồng bị chấn lực làm cho chấn động mà kể cả vị thiếu gia công tử cũng bị chao đảo lắc lư. Nhờ đó, cánh tay của Tiểu Hồng được giải thoát, tạo cơ hội cho Tiểu Hồng chộp thêm một tay nữa vào chạng ba và vội vàng di chuyển ra xa, theo các nhánh cây vươn dài của cội đại thụ.

Vị thiếu gia động nộ, bật chồm đến thật nhanh:

- Người định tẩu ư? Không dễ đâu. Đỡ!

“Vù...”

Từ khoảng cách chỉ vài ba bộ, chưởng lực của vị thiếu gia dĩ nhiên đập đến Tiểu Hồng thật nhanh, khiến Tiểu Hồng chỉ còn mỗi một phản ứng là hốt hoảng quật bật ngược lại về phía sau cùng một chưởng và chẳng cần biết hậu quả sẽ như thế nào.

“Ào...”

Chưởng lại chạm chưởng.

“Ầm!!”

Do hạ bàn chưa vững, đấy là điều Tiểu Hồng chẳng tính đến, nên chấn lực lập tức đẩy Tiểu Hồng bật bay, ly khai khỏi nhánh cây.

“Vù...”

Quá hốt hoảng, Tiểu Hồng toan kêu thì ngờ đầu toàn thân lại bay chéch về phía một cội đại thụ khác.

Không gì mừng hơn, Tiểu Hồng vội chộp vào nhánh cây và lập tức đi chuyển vào giữa cội đại thụ.

Ở phía dưới, toán quân binh do vẫn theo sát diễn biến nên cũng lập tức chạy đuổi theo và lại tiếp tục từ phía dưới chĩa các ngọn giáo sắc bén tua tủa lên.

Nhưng vẫn chưa có cơ hội cho toán quân binh ra tay vì vị thiếu gia đã kịp thi triển khinh công lao theo và hiện lúc này vì đến đủ gần nên vị thiếu gia nọ lại ra tay xuất thủ.

- Ta đã bảo người đừng mong thoát thì sự thể nhất định phải diễn ra như vậy. Đỡ!!

“Ào...”

Lần này thì Tiểu Hồng không bị bất ngờ nữa, hướng hồ bản thân cũng đã kịp trụ thật vững ở giữa cội cây, thế nên Tiểu Hồng ung dung quay lại với tư thế sẵn sàng cùng vị thiếu gia nọ ứng chiến.

Tiểu Hồng thi triển một chiêu chưởng:

- Tại hạ quyết chẳng muốn giao thủ. Công tử có thể ngừng chiến để nghe tại hạ giải bày không?

Đáp lại, vị thiếu gia chỉ hừ lạnh và rồi thần tốc tìm cách tiếp cận để dùng song thủ thi triển các thủ pháp vừa nhanh vừa cao minh, tấn công Tiểu Hồng:

- Cứ như Hạ thúc thúc lúc nãy đã nói, người chỉ có mỗi một cơ hội để giải bày mà thôi. Và cơ hội đó nhất định sẽ do ta ban cho người, là thế này. Hừ!

“Vù... Vù...”

Chưa từng đối địch, thủ pháp của vị thiếu gia ngay lập tức làm Tiểu Hồng hoa mắt, nhất thời chẳng thể nào nhận rõ phương vị đang bị áp chiêu. Thế là...

“Soạt! Soạt”

Sau hai loạt phát ra tiếng động thì cũng là hai lượt Tiểu Hồng bị vị thiếu gia chộp rách y phục, cũng may là chưa gây tổn thương cho nhục thể Tiểu Hồng.

Và điều đó làm Tiểu Hồng kinh tâm, đồng thời cũng minh bạch bản lĩnh của bản thân đích thực hãy còn kém, nhất định chẳng mong đối phó nổi với vị thiếu gia này.

Không thể đối phó thì tẩu, Tiểu Hồng vừa nảy ý định này liền xoay người bật lao ngay.

“Vút!”

Nhưng cứ như âm hồn bất tán, vị thiếu gia nọ đã lập bám sát Tiểu Hồng với một đạo cực mạnh giáng ào đến:

- Trúng!

“Bùng!!!”

Tiểu Hồng lão đảo. Nhưng chợt nghĩ, nếu để ngã thì nguy thế nên Tiểu Hồng vội nhân cơ hội hãy còn có thể, đành giẫm chân lấy đà, nhờ đó tuy vẫn bị rơi nhưng may mắn đã kịp lao thoát xa vòng vây do bọn quân binh chờ sẵn.

“Ào...”

Bọn quân binh chuyển hướng chạy tủa theo:

- Chớ để thích khách tẩu thoát!!!

Kể cả vị thiếu gia cũng không muốn Tiểu Hồng vượt tẩu, vì vậy chỉ thoáng mắt đã lao đuổi theo Tiểu Hồng và lại tiếp tục giáng thêm một kinh nữa:

- Còn không mau nằm xuống?

“Ào...”

Tiểu Hồng kinh hoảng, chỉ còn mỗi một phản ứng là tẩu cho nhanh hơn.

“Vút!”

Nhưng chỉ chạy được mấy trượng, Tiểu Hồng kinh tâm dừng lại.

Do ở phía trước mặt, gần hơn thì là một bức tường thành, khá cao và xa hơn một chút, an vị ngay bên bề mặt của tường thành là một nhân vật có nét mặt ngang tàng ngạo nghễ, hai tay khoanh vào nhau với một thanh kiếm cũng được nhân vật nọ ôm thủ vào lòng ngay trước ngực.

Và Tiểu Hồng dừng chính là cơ hội cho vị thiếu gia chạy đuổi đến.

Tiểu Hồng phát hiện quá muộn vì chỉ nghe tiếng vị thiếu gia từ phía sau nạt đến là lập tức có sự xuất hiện của một lực đạo khá mạnh cuộn đến:

- Sư phụ chớ vội ra tay. Vì đồ nhi tự tin có thừa bản lĩnh chế ngự hấn. Hãy đỡ!!

“Ào...”

Tiểu Hồng thêm rúng động, thật không ngờ còn có thêm sự xuất hiện của một cao nhân, là sư phụ của vị thiếu gia.

Thế là Tiểu Hồng ngoài hành vi vội vàng tự tránh chiêu từ phía sau, còn cam tâm lên tiếng nhận bại:

- Được rồi, mau dừng tay. Tại hạ đành nhận bại nhưng chỉ do mảnh hổ nan địch quần hồ.

Thái độ của Tiểu Hồng làm vị thiếu gia đặc ý. Nhưng lúc toan chồm đến điểm huyết chế ngự Tiểu Hồng thì vị thiếu gia buộc phải dừng tay, do nghe nhân vật kiếm thủ nọ từ trên bệ mặt của tường thành chọt lên tiếng bảo:

- Tiểu chủ nhân đừng vội chế ngự. Trái lại, đã có thuộc hạ ở đây lược trận. Hãy nhân cơ hội này, tiểu chủ nhân nên thử một mình giao đấu, để xem sau nửa năm tạm cách biệt, bản lĩnh của tiểu chủ nhân đã tăng tiến thế nào.

Vì thiếu gia khựng lại, sau đó chọt mỉm cười và gật đầu:

- Đồ nhi đã hiểu ý sư phụ là thế nào. Được lắm, người mau xuất thủ. Và nếu thảm bại thì đừng nói nữa là bọn ta nhờ đông nên thắng người. Nào.

Tiểu Hồng kinh nghi. Nhưng khi thấy ngoại trừ vị thiếu gia thì kỳ dư ai cũng đều án binh bất động, chỉ đứng ở xa xa, thế là Tiểu Hồng hiểu đã có một cơ hội tuyệt đối chẳng nên bỏ lỡ. Tiểu Hồng hỏi:

- Như đã nói, tại hạ không có chủ tâm muốn giao thủ. Tuy nhiên, khi đã có cơ hội thế này, tại hạ chỉ mong sau đó sẽ được giải bày. Vì kỳ thực tại hạ không là gian nhân, chỉ do ngộ nhận mà thôi.

Vị kiếm khách ở trên tường thành cười nhẹ:

- Ta cũng tin, người đến chỉ do tình cờ. Nhưng chỉ tiếc, đây lại là phủ đệ của một Tướng quân đương triều, mọi điều tình cờ đều khó chấp nhận. Thế nên nếu muốn phân minh giải thích, ta e người chỉ có mỗi một cơ hội này thôi. Hãy mau tận lực và thi triển toàn bộ sở học của người thì hơn.

Không còn cách nào khác, Tiểu Hồng đành xuất chiêu:

- Vậ xin lượng thứ. Đỡ!

“Ào...”

Do đã được vị kiếm khách dặn là phải tận lực nên với chiêu đầu của Tiểu Hồng, vị thiếu gia nọ không thể không bật tiếng tán dương:

- Hảo. Nhưng người đừng đặc ý vội. Trái lại, hãy tiếp chiêu!

“Vù...”

Với bản lĩnh từng chứng tỏ là lợi hại hơn nên chiêu thứ nhất của vị thiếu gia ngay lập tức bức dồn Tiểu Hồng vào thế bị động.

Không những vậy, vị thiếu gia còn biến chiêu một cách cao mình, chưa gì đã hóa giải chiêu chưởng của Tiểu Hồng, đồng thời còn được cơ hội biến nhập, thi triển thủ pháp ảo diệu, một lần nữa khiến Tiểu Hồng bị hoa mắt.

“Vù...”

Thật sự hoảng hốt, Tiểu Hồng vội lùi bước.

Ngờ đâu, lại “soạt” một tiếng, khiến một mẫu y phục nữa của Tiểu Hồng bị đứt đứt, đồng thời còn làm cho phần thân ở phía trước ngực của Tiểu Hồng mang cảm giác bị đau rát. Đã vậy, vị thiếu gia còn bật cười tự phụ:

- Rốt cuộc người vẫn thảm hại dưới tay ta. Ha... Ha...

Cảm giác đau làm Tiểu Hồng bưng tỉnh:

- Tại hạ vẫn chưa vận dụng toàn bộ sở học. Công tử chớ cười vội. Mau đỡ!

Một chưởng được Tiểu Hồng dùng hữu thủ quật ra, tạo một lực đạo khá uy mãnh.

“Ào...”

Vị thiếu gia liền quát:

- Để xem người có bao nhiêu chân lực hỏa hầu. Đỡ.

“Bùng!!”

Tiểu Hồng chao đảo với cảm nhận toàn thân bị chấn động đến tận xương tủy.

Thiếu gia được dịp tiến sát thêm:

- Người còn công phu nào nữa? Hãy đỡ!

“Ào...”

Tiểu Hồng động tâm, vội thi triển một chiêu từ công phu Khổng Huyết Thủ Nhất Chưởng Toái Bia:

- Sao lại chẳng còn? Xem này!

“Ầm!!”

Đến lượt vị thiếu gia bị chưởng kinh bức lùi, là cơ hội cho Tiểu Hồng phản khách vi chủ, vội tiến lên và lại tiếp tục xuất chiêu:

- Chưa hết đâu. Đỡ!

“Ào...”

Nhưng vị thiếu gia đột ngột biến mất, khiến chiêu kinh của Tiểu Hồng chỉ quật vào quãng không.

“Vù...”

Tuy nhiên, liền sau đó, vị thiếu gia lại xuất hiện với song thủ cứ vươn trào, chộp liên hoàn và uy hiếp khắp thân Tiểu Hồng:

- Để xem người sẽ đối phó với tuyệt kỹ này như thế nào.

“Vù... Vù...”

Động thái thoát biến thoát hiện của vị thiếu gia làm Tiểu Hồng ngỡ ngàng. Thế nên khi xuất lực phản công thì cử động của Tiểu Hồng kể ra đã muộn.

- Tại hạ...

Một trảo rồi một trảo nữa của vị thiếu gia đã liên tiếp chạm vỗ vào Tiểu Hồng.

“Bộp! Bộp!”

Đổi lại, Tiểu Hồng chỉ kịp dùng Tam chiêu cầm nã bấu vào một đại huyết ở trên người của vị thiếu gia, thì mọi diễn biến ngay lập tức dừng đại. Vì huyết đạo ở khắp thân Tiểu Hồng đã bị vị thiếu gia chế ngự trước:

- Trúng!

Tiểu Hồng liền bất động:

- Hự!!

Cũng lúc này, vị kiếm khách chẳng rõ đã từ tường thành nháy xuống từ bao giờ, chợt bất thần xuất hiện ngay bên cạnh Tiểu Hồng, và còn gần giọng hỏi:

- Người là bang đồ Thần Ứng bang? Là đệ tử của cao thủ từng có bối phận như thế nào Thần Ứng bang?

Tiểu Hồng giật mình:

- Vì sao tôn giá chủ quyết điều đó? Phải rồi, hay là tôn giá đã thấy tại hạ đến đây là nhờ một con Đại Ứng đưa đi?

Vị kiếm khách cười nhạt:

- Phải nói ngược lại mới đúng. Vì sở dĩ ta chân chừ chưa ra tay là do còn ngờ ngợ, bởi đã nghe người có lời đáp tạ, cho rằng nhờ Đại Ứng nên mới thoát hiểm. Chứ nếu biết rõ, xuất thân võ học của người là từ Thần Ứng bang thì ngay khi người buông người, lọt vào phạm vi phủ đệ, hừ, nhất định người chẳng còn dù là một mảy cơ hội.

Tiểu Hồng vội kêu:

- Nhưng nếu tôn giá quả quyết như thế thì thật là lầm. Vì tại hạ đích thực chỉ vừa mới thoát hiểm từ một đáy vực ở phía hậu sơn Thần Ứng bang. Và rằng tại hạ thủy chung tuyệt vô can hệ với bọn họ.

Vị thiếu gia bỗng xen lời:

- Người muốn ám chỉ vực Tuyệt Mệnh, cận kề Tổng đàn Thần Ứng bang? Thế có biết chưa một nhân vật nào có thể toàn mạng, chứ đừng nói là cơ hội thoát ra từ vực này chẳng? Nếu muốn bịa chuyện, người nên chuẩn bị sẵn một

chuyện nào khác thuyết phục hơn. Hay người nghĩ bọn ta ai ai cũng chỉ là trẻ mới lên ba, sẽ dễ dàng tin vào câu chuyện hoang đường này của người?

Tiểu Hồng lắc đầu, càng cố sức giải thích thêm:

- Mọi lời của tạ hạ tuyệt đối đều là thật. Và...

Vị kiếm khách ngắt lời:

- Là thật hay giả, người hãy mau tuân tự đáp lời ta và hư thực thế nào ắt minh bạch. Nào, nói đi, người có tính danh như thế nào?

Tiểu Hồng đành cân nhắc đáp từng lời:

- Tính danh của tạ hạ là Hồng Bảo Kỳ.

Vị kiếm khách thoáng cau mày, tuy nhiên vẫn tiếp tục đặt nghi vấn:

- Lệnh sư là ai? Hãy nói rõ cả tính danh lẫn ngoại hiệu.

Tiểu Hồng vẫn đáp một cách cân nhắc:

- Gia sư đã chết, họ Long tên Kiến Xương.

Vị kiếm khách cau tít đôi chân mày:

- Tính danh này ta chưa nghe bao giờ. Người không tự bịa ra chứ?

Tiểu Hồng lắc đầu:

- Tạ hạ nào dám bịa, huống hồ còn đang nói về sự tồn vong, liên can đến mệnh hệ của gia sư. Và để tôn giá hiểu rõ hơn thì là thế này. Chỉ sau khi tạ hạ may mắn vẫn toàn mạng, là điều mà vị công tử đây đã quả quyết là không thể xảy ra, thì tạ hạ mới có phúc nhận được gia sư Long Kiến Xương thu nhận. Tuy nhiên, do gia sư kém may mắn hơn, lúc rơi xuống đáy vực đã cam cảnh mang thân tàn phế, thế là chỉ mới vài ba ngày thu nhận tạ hạ, gia sư vì không thể tiếp tục chi trì nên đành thọ tử. Và kể từ đó, tạ hạ tuy luyện võ công theo mọi khẩu truyền của sư phụ nhưng nếu hôm nay không gặp và nghe tôn giá đề quyết, ắt hẳn tạ hạ chẳng thể biết xuất xứ sư thừa của tạ hạ lại có can hệ Thần Ứng bang.

Vị kiếm khách bán tin bán nghi:

- Sư phụ người không nói rõ xuất thân ư? Vậy còn nguyên nhân rơi vào Tuyệt Mệnh vực thì sao?

Tiểu Hồng vì luôn cân nhắc từng lời nói nên đâu dám tỏ bày toàn bộ sự thật. Trái lại đã cố ý trộn lẫn giữa sự thật và những lời ngẫu nhiên tự bịa vào nhau, miễn sao có thể qua được cửa ải lần này, hầu bắt đầu tiến hành thực hiện mọi trọng trách từng do sư phụ Long Kiến Xương di mệnh uy thác. Tiểu Hồng đáp:

- Như đã nói, do gia sư thọ mệnh không dài, thế nên với một ít thời gian ngắn ngủi tại hạ được gần gũi, quả thật gia sư chẳng có cơ hội tỏ bày những gì không liên can đến việc truyền thụ võ học. Tuy gia sư có buột miệng nói thoáng qua về một loại độc vật, rất có thể chính là nguyên ủy khiến gia sư lâm đại họa. Đây là Hắc Điểm Thanh Tuyền Xà. Tôn giá có chút am hiểu gì về loại độc vật này chăng?

Vị kiếm khách biến sắc:

- Đây là vật do Vương Xà Lão Tẩu sở hữu. Và theo tính khí của Vương Xà Lão Tẩu mà nói, thì chỉ khi nào phải đối phó với đối thủ thật sự lợi hại, bản lĩnh tuyệt đại cao cường, Vương Xà Lão Tẩu mới sử dụng đến độc vật được xem là vật bảo mệnh của lão. Và nếu đã vậy thì thật quái lạ, là tại sao ta vẫn chưa bao giờ nghe nói đến tính danh sư phụ người?

Vị thiếu gia một lần nữa xen vào, vẫn là lời quả quyết Tiểu Hồng đã bịa chuyện:

- Sư phụ chớ vội tin hấn. Huống hồ với những gì suốt một năm qua nhất định đã do hấn gây cho bốn phủ, sư phụ nên để đồ nhi đưa hấn đến gặp gia phụ hầu trị tội hấn theo vương pháp.

Tiểu Hồng một phen nữa bị giật mình:

- Chỉ mới đêm qua tại hạ lần đầu tiên ly khai và thoát hiểm từ dưới đáy vực. Sao công tử nữ đề quyết những điều không hề có cho tại hạ?

Vị thiếu gia cười lại:

- Lần này người đừng mong chối tội. Huống hồ y phục người đang mặc lại chính là bằng chứng thật thuyết phục đã cáo giác ngược lại người.

Tâm linh chợt máy động, Tiểu Hồng ngay lập tức hiểu mang máng và kêu lên:

- Nói về y phục này ư? Thế thì tại hạ hiểu rồi. Thảo nào đêm qua, khi Trốc Đầu Ưng vì tuân lệnh, đã ngẫu nhiên tìm và mang đến cho tại hạ vài ba bộ y phục, trong đó cũng có cả một bộ võ phục của triều đình, thì ra đã do Trốc Đầu Ưng lén đột nhập và đánh cắp từ quý phủ. Và nếu vậy, hãy cho tại hạ minh bạch thêm, phải chăng cũng suốt một năm qua ở quý phủ còn bị mất trộm thêm nhiều thứ vật vãnh khác, đa phần chỉ là các thứ thức ăn đã được nấu sẵn chăng?

Vị kiếm khách tỉnh ngộ, chợt trợn mắt nhìn Tiểu Hồng:

- Ý muốn nói cũng đã do con Đại Ưng lúc này lên đánh cắp và mang đến tận đáy vực, gọi là tiếp trợ mọi thức ăn cho người?

Tiểu Hồng gượng cười và gật đầu:

- Tại hạ có mặt dưới đáy vực tính đến đêm qua là đã gần hai năm. Trong thời gian đó, ngay khi có cơ hội, Trốc Đầu Ưng chính là nguồn tiếp trợ các loại thực vật cho tại hạ. Tuy nhiên, thoát kỳ thủy thì thức ăn do Trốc Đầu Ưng mang đến chỉ là các sinh vật sống, ý muốn nói chưa được nấu qua lửa. Nhưng sau đó, do thấy tại hạ không thể ăn theo cách bản thân nó thích ăn, thế là độ một năm trở lại đây, các loại vật thực được nó mang đến đã đổi thành các thức nấu sẵn. Kỳ thực tại hạ đâu ngờ nó đã đánh cắp và vô tình gây kinh động cũng như mạo phạm cho quý phủ. Dù sao, vẫn là do tại hạ giáo huấn bất nghiêm, mọi tổn hại đã xảy ra cho quý phủ xin cứ tính cả vào tại hạ.

Vị kiếm khách vẫn nghi ngờ:

- Chuyện nuôi dưỡng và đào luyện những con Đại Ưng chỉ là Thần Ưng bang. Vậy người giải thích thế nào về sự thuần thực, nhất là biết tuân nghe mọi mệnh lệnh của người, của một con Đại Ưng ngẫu nhiên sao cùng là đồng loại với lũ Đại Ưng được Thần Ưng bang thuần dưỡng?

Trong thâm tâm, đích thực Tiểu Hồng luôn đang chờ nghe một câu hỏi như vậy. Vì thế, Tiểu Hồng thật hài lòng khi đáp lời:

- Cũng ở dưới đáy vực, tại hạ tình cờ phát hiện có một con Đại Ưng chẳng rõ vì sao lại lâm phải tình trạng hết sức thê thảm, như bị ai đó từng tìm cách hóa kiếp cho nó. Thấy vậy, chỉ là đồng bệnh tương lân, tại hạ vì không thể giúp được gì, đành tìm thức ăn và nước uống chu cấp cho nó. Ngờ đâu, theo thời gian nó dần hồi phục, cũng là dần thân quen với tại hạ. Cuối cùng, như lời tại hạ vừa giải bày, nó tuy chỉ là sinh vật nhưng cũng biết thế nào là ân nghĩa và đến lượt nó trở thành nguồn tiếp trợ vật thực cho tại hạ.

Vị thiếu gia lần đầu tỏ vẻ tin:

- Có thật như thế chẳng? Nhưng ai dám cả gan, toan sát hại nó... là hành vi kể như tự trở thành kẻ đối đầu với Thần Ưng bang có thể lực ngày càng không thể xem thường?

Tiểu Hồng cũng lần đầu đặt nghi vấn ngược lại cho vị thiếu gia:

- Tại hạ vừa thoát từ đáy vực lên. Nếu dựa theo khoảng thời gian tương đối ngắn và chưa gì đã được Trốc Đầu Ưng đưa đến đây, có thể đoán nơi lưu ngụ này của quý phủ như không cách xa lắm so với chỗ tọa lạc của Tổng đàn Thần Ưng bang. Vậy dám hỏi sự gần gũi này giữa quý phủ và Thần Ưng bang là thế nào? Phải chăng đã có sự giao hảo thân thiện?

Vị thiếu gia cười khẩy:

- Người đặt nghi vấn này phải chăng toan dò xét nội tình bốn phủ? Và cũng vì có chủ ý ấy nên sự hiện diện lúc này của người không hề do ngẫu nhiên, kỳ thực là đã sẵn có chủ tâm?

Tiểu Hồng lắc đầu:

- Chỉ hôm nay là lần đầu tiên tại hạ xuất hiện, góp mặt trên giang hồ. Vậy thì vì lẽ gì tại hạ dù vô duyên cố vẫn cố tình tìm cách dò xét nội tình phú quý. Huống hồ với bản lĩnh của tại hạ, nói ra thật xấu hổ, vì quá kém nên cam bại thủ trước công tử có thân thủ lợi hại hơn. Trái lại, sở dĩ tại hạ mở miệng hỏi chỉ là để mình bạch tôn chỉ lập trường của quý phủ, và rằng kẻ đã to gan toan kết liễu Trốc Đầu Ứng chăng phải ai khác mà chính là những nhân vật có xuất thân Thần Ứng bang.

Vị kiếm khách kinh nghi:

- Liệu người có bằng chứng gì không? Vì sẽ là khó tin nếu bảo Thần Ứng bang tự tay sát hại con Đại Ứng nọ, là tâm huyết luôn được bọn chúng xem trọng và từ lâu đã trở thành niềm tự hào đến mức độ cao ngạo một cách quá đáng về lũ Đại Ứng ấy.

Tiểu Hồng có cảm giác nhẹ nhõm:

- Chúng tổ quý phủ dù lưu ngụ cạnh Thần Ứng bang vẫn chăng có tình thân hữu hảo. Đã vậy, tại hạ thật sự an tâm và chăng ngại tỏ bày thêm, là thế này.

Tiểu Hồng thuật tiếp về lần đã tận mắt mục kích cảnh ba nhân vật đều là người của Thần Ứng bang đã từng đặt chân đến tận đáy vực. Tuy nhiên, thay vì kể toàn bộ sự thật, nghĩa là cho những người ở đây biết chủ ý của các nhân vật Thần Ứng bang lúc đặt chân xuống đáy vực là để truy tìm tung tích của hai sư đồ Tiểu Hồng thì Tiểu Hồng lại cố tình kể khác đi, gán thái độ truy tìm đó là dành cho con Trốc Đầu Ứng. Và để lời thuật kể thêm thuyết phục, Tiểu Hồng nói tiếp, sau khi đã kể xong:

- Trốc Đầu Ứng khi đó tuy vẫn mang thương thế nhưng nhờ giác quan linh thông mẫn tiệp nên đã kịp tìm chỗ ẩn kín. Nếu không, nào phải chỉ một mình nó khó mong toàn mạng, kể cả tại hạ e suốt kiếp này chăng dám nghĩ đến một lúc có thể thoát khỏi đáy vực, là điều vừa xảy ra cho tại hạ.

Bỗng từ xa xa chợt vang lên một tiếng reo khá lớn với thanh âm nhất định phải là do một nữ nhân phát ra:

- Nếu người không chỉ thật sự thoát hiểm từ đáy vực Tuyệt Mệnh, mà còn có bản lĩnh thân cận, sau đó là đã thuận phục một trong lũ Đại Ứng khá lợi hại của Thần Ứng bang, thì hãy một lần nữa minh chứng cho bốn tiểu thư thấy và

tin vào điều đó. Có như vậy, bốn tiểu thư sẽ hứa lời, bỏ qua cho người lần này. Đồng thời cũng sẽ vì người, bốn tiểu thư tự có cách khiến gia phụ và nhất là gia huynh, chấp nhận bỏ qua tất cả.

Cùng với thanh âm, một nữ lang xuất hiện. Nhưng qua bộ võ phục nữ lang đang mặc, Tiểu Hồng thật không thể tin đây là nhân vật vừa tự xưng là bốn tiểu thư. Do nữ lang không hề có bất kỳ dấu hiệu nào ở bên ngoài cho thấy luôn tỏ ra kiêu cách, đúng với thân phận một tiểu thư như nữ lang vừa tự xưng. Trái lại, từ cách đi đứng di chuyển lẫn cung cách phát thoại, ở nữ lang chỉ luôn phát ra vẻ bình dị, tuy chưa thể bảo là dễ gần nhưng đa phần vẫn hợp với những ai thuộc về tầng lớp thảo dã, nếu không muốn nói là nữ lang vì cực tính nên rất dễ tỏ thái độ phản kháng mỗi khi gặp điều gì phật ý, không biết giữ kẽ một cách quan cách thư bất kỳ một thiên kim tiểu thư nào khác.

Hướng hồ, như để minh chứng cho nhận định vừa rồi của riêng Tiểu Hồng, bọn quân binh ngay khi thoát nhìn thấy nữ lang xuất hiện, tất cả đều hớn hở hò reo:

- Nhị tiểu thư?

- Sao nhị tiểu thư không đến sớm hơn? Đã bỏ phí một trận giao thủ là điều Nhị tiểu thư vẫn mong không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào.

- Nhưng Nhị tiểu thư đến lúc này cũng kịp chán. Kẻ thích khách vẫn còn đây, nếu muốn, Nhị tiểu thư tha hồ cùng hấn giao chiêu động thủ.

- Phải đó. Hãy động thủ cho bọn họ nhân xem.

o O o